

Morten Poulsens bisættelse fra Kirkegårdskapellet i
Åbenrå, mandag 21/10 1991 kl 14.00

Salmer: 45: Under dine vingers skygge.

28: Han som har hjulpet hidentil

700: Se nu stiger solen

Solosang (umiddelbart efter talen):

Til himlene rækker din miskundhed, Gud!

Tale:

Kære Forsamling!

Vi er idag samlede for at tage afsked med Morten Poulsen, der nu har sluttet et langt og begivenhedsrigt liv i en alder af næsten 95.

Morten Poulsen blev født på landet i landsbyen Ingerslev ved Århus 3/11 1896 og døbt i valgmenigheden dér. Men allerede, da han var tre år gammel flyttede familien ind til byen og søgte at slå sig igennem ved forskellige slags forretninger. Morten måtte hjælpe til fra lille af og havde vist en ikke alt for let barndom. Men selv har han aldrig beklaget sig. Sådan var det nu engang, kunne han sige. Ja, de ærgrelser og urimeligheder, han i sit livs løb havde været udsat for, slog han som regel bare hen med en latter. Men han huskede dem. Så de må have gjort ondt.

Kort efter at Morten var blevet konfirmeret i 1911, døde hans far af tuberkulose, og hans mor blev alene med 4 børn. Det blev vanskelige tider. Hun måtte føre den lille butik videre. Morten gik på det tidspunkt i skole i frk Laursens private realskole. Men takket være at der blev stillet en friplads til rådighed for ham, kunne han fortsætte i skolen. Det glemte han aldrig.

Derved fik han chancen for at realisere den drøm, han havde haft fra han var lille: at blive jernbanemand.

Men ellers var tilværelsen vanskelig nok.

Før skoletid måtte han hjælpe sin mor med at bringe varer ud, og hvor meget han end skyndte sig, var det ikke altid muligt at nå i skole til tiden. Derfor fik han tit og ofte anmærkninger i sine karakterbøger. Men han sluttede med en fin preliminæreksamen og kunne så søge ind til banerne. Det lykkedes, trods mange vanskeligheder, både at få lære-plads, komme igennem prøvetiden og prøverne. Det lykkedes, fordi han satte en målbevidt energi ind på at opnå, hvad han ville. Han bed urimeligheder i sig og stræbte efter

stræbte efter selv at være helt igennem flittig og punktlig. Måske bed du for meget i dig. Måske fandt du dig i for meget, Morten. Det kunne man sommetider synes.

Men i 1920 kom så den store chance. Sønderjylland blev genforenet med Danmark. Og Morten meldte sig for at være med til at gøre en indsats i den proces. 12. juni 1920 kom han til Vester Sottrup for at arbejde der og afløse de tyske tjenestemænd ved jernbanen. Her i Vester Sottrup traf han så Ingeborg Hanssen, som han blev forlovet med og i 1923 gift med. Samtidig blev han forflyttet til stationen i Padborg, hvor han var ansat i 22 år. Her oplevede Morten og Ingeborg sammen deres måske rigeste år. De engagerede sig ivrigt i den nationale kamp og det deraf følgende foreningsliv, men fik også tid til at pleje forbindelsen med gode venner. Især kan nævnes den vennekreds, der i spøg kaldte sig "Tolvmandsforeningen". Og Morten lærte at beundre sin kone Ingeborg for hendes evne til at arrangere festlige sammenkomster.

Men det kunne også være en udsat post at være dansk tjenestemand i Padborg. Især efter den tyske besættelse 1940. Det kunne have kostet Morten hans stilling som jernbanemand. Tyskerne klagede over, at han ikke var venlig nok. Og det skal nok passe, at han har været yderst kølig og korrekt. Men værre var det, at han i 1942 blev smittet af plettyfus og svævede mellem liv og død i lang tid. Først efter 7 måneders forløb var han kommet så meget til hægterne, at han kunne begynde at arbejde igen. Og da var 100-dagesgrænsen forlængst overskredet. Den tyskvenlige stationsforstander ville ikke videresende en erklæring fra overlægen om, at sygdommen måtte være pådraget under ekspedition af tyske soldater i Padborg. Altså pådraget under tjenesten. Det ville han ikke, fordi han opfattede det som en fornærmelse mod tyskerne, at de skulle bringe sådanne sygdomme med sig. Og, som han sagde "han ville gerne kunne trykke både den danske og den tyske generaldirektør i hånden efter krigen".

Denne gang kunne Morten takke sin kones temperament og energi for, at han ikke kom til at bide noget i sig. Hun tvang stationsforstanderen til at bøje sig og sende lægens erklæring til DSBs generaldirektorat, og Morten Poulsen forblev i Jernbanens tjeneste.

Maj 1945 flyttede Morten Poulsen til Århus og senere til Herning og Thisted. Statsbanernes system var sådan, at ville man avancere, måtte man flytte. Men det var med sorg, at Morten og Ingeborg flyttede fra Padborg og skiltes fra de mange venner der.

I 1955 kom imidlertid belønningen: Han blev udnævnt til s

I 1955 kom imidlertid belønningen: Han blev udnævnt til stationsforstander i Åbenrå. Dermed var han vendt hjem til Sønderjylland efter 10 års udlændighed. Stationsforstander forblev han så indtil 1964, da han trak sig af helbredsgrunde. Det var en god beslutning, for fra da af fik han en ny opblomstring.

Vi kender jo alle Morten som en stilfærdig, rolig og venlig mand. Han kunne virke lidt fåmælt og beskedent tilbageholdende. Men ved festlige lejligheder kunne han også tage ordet og holde formfuldendte taler. Mange gange måtte man forbavses over hans imponerende evne til at huske ting og begivenheder med en uhyre præcision, selvom det var længe siden.

Morten havde ikke noget let liv, men han klarede sig igennem ved at holde meget fast på en række idealer: Ubestikkelig hæderlighed, sparsommelighed, arbejdsomhed, samfundssind og pålidelighed. Sammen med sin kone skabte han et hjem, der var gæstfrit og åbent ud mod samfundet. Altid var de optaget af, hvad der skete og foregik, og altid var deres hus et sted, hvor mange mennesker kom.

I de senere år ønskede Morten at give noget tilbage i taknemmelighed mod den friplads, han selv fik i realskolen efter sin fars død. Og han har givet mange penge til forskellige formål. Ikke mindst til støtte af unge under uddannelse.

Fra sit hjem og nok særligt fra sin mor, arvede Morten den kristne tro i valgmenighedens grundtvigske form. Ikke at det var noget, han gik og snakkede om. Det lå ikke til ham at tale om følelser. Han kunne være til det yderste saglig og kølig. Han var fåmælt og bange for at sige mere end han kunne stå ved. Alligevel kunne man med opmærksomhed godt fornemme hans holdning. Han holdt fast ved den tro, han havde lært som barn, og den var det fundament, han stod på.

Det sidste par år har været vanskelige. Sygdom og svaghed gjorde, at døden til sidst kom som en befrielse. Befrielse fra en tilværelse, der ikke længere føltes værdig for ham.

Der er altid en tendens til, at døden, og erkendelsen af døden som vores vilkår, kaster skygger foran sig. At den erkendelse truer med at få os til at føle tilværelsen her på jorden som meningsløs. Hvorfor engagere sig i ting, forhold og personer, når man alligevel skal dø og vejres hen som et pust i sivet?

Derfor er det afgørende for vores almindelige daglige liv på jorden, hvad vi tænker om døden. Derfor er det vigtigt at gøre opmærksom på,

gøre opmærksom på, ikke mindst i vore dage, at det altid har hørt med til den kristne tro, at der er håb om det evige liv.

Indirekte har Morten Poulsen fortalt os, om sin tro. De salmer vi synger idag, har han nemlig alle selv valgt. Og han skrev, at hvis vi ikke kunne overkomme at synge hele nr 700, (men det kan vi) så skulle i hvert fald vers 6 og 7 synges. De to vers lyder:

Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav
lad mig ikkun stævne imod min grav,
livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Se, da stiger solen af hav påny
alle dødens skygger for evigt fly,
o, for sejrsglæde, for salig lyst
lyset stander stille på livets kyst.

Det er afgørende i tilværelsen at have fred med Gud. Deraf følger fred med sig selv og fred med sin næste.

Guds fred være med dig, kære Morten Poulsen!
Guds fred være med os alle.

Amen